

*Dramele și nenorocirile
care au însângerat
întâia familie a țării*

Docu-drame și mituri istorice
evocate de Dan-Silviu Boerescu,
însoțite de consemnări din presă

INTEGRAL

Colecția REGALĂ
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

**Dramele și nenorocirile care au însângerat întâia familie a țării :
docu-drame și mituri istorice însoțite de consemnări din presă /**
evocate de Dan Silviu Boerescu. - București : Integral, 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-196-8

94

© INTEGRAL, 2018

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-196-8

Sumar

Destinul nefericit al Principesei Mărioara:
soțul ei a pierit ca JFK, fiind victima
primului asasinat regal filmat din istorie / 7

Două vlăstare regale răpite de boală în prima copilărie:
cea dintâi Maria și Mircea / 27

Când un accident tragic de avion în Brazilia
înseamnă drumul spre o mănăstire
în Statele Unite ... / 53

Regina Maria, o viață
încheiată în chinuri inimaginabile / 69

Mihai I: suferința Regelui-copil,
despărțit de mama sa în copilărie și adolescență / 89

Lămuriri bibliografice / 109

Destinul nefericit al Prinçipesei Mărioara: soțul ei a pierit ca JFK, fiind victima primului asasinat regat filmat din istorie

În 1934, în timpul unei vizite de stat în Franța, la Marsilia, Regele Alexandru I al Iugoslaviei a căzut victima unui atentat. A fost asasinat de bulgarul Vlado Černozemski în plină stradă, în timpul paradei prin oraș, iar evenimentul a fost surprins de camerele de filmat. A fost primul asasinat filmat din istorie, dar nu și ultimul, anticipând tragic moartea președintelui american John F. Kennedy, petrecută în circumstanțe asemănătoare pe 22 noiembrie 1963, în Texas, la Dallas.

Regele Alexandru I a sosit la Marsilia într-o zi de marți, 9 octombrie 1934, cu scopul unei vizite de stat menite să consolideze relațiile dintre Iugoslavia și Franța în tulburile context interbelic. Călătorise spre Franța cu vaporul și trebuia să sosească la Marsilia însoțit de soția lui, Regina Maria

(fosta Princesă Mărioara a României), însă din cauza unei crize de rinichi aceasta luase trenul direct spre Paris.

În timpul paradei prin oraș, Regele Alexandru I a mers în mașină alături de Ministrul de Externe al Franței, Louis Barthou. Când asasinul a deschis focul asupra mașinii, Regele a fost lovit din plin de două gloanțe, iar ministrul a primit un glonț în braț (Barthou avea să moară mai târziu, la spital, iar șoferul a fost ucis pe loc).

Alexandru I, numit și „Unificatorul”, a fost întâiul Suveran al Regatului Iugoslaviei, fiind înainte, între anii 1921-1929, conducător al „Regatului Sârbilor, Croaților și Slovenilor”.

Alexandru s-a născut pe 16 decembrie 1888, la Cetinje, în Muntenegru, fiind al patrulea copil al lui Petru Karadordjevici și al Prințesei Zorka de Muntenegru. Copilăria și-o petrece în Muntenegru, rămânând fără mamă de la vârsta de doar un an. Își face, apoi, studiile la Geneva și în Rusia.

În anul 1903, tatăl său devine Rege al Serbiei după asasinarea ultimului Rege din dinastia Obrenovici, numit tot Alexandru(!), care condusesese Principatul Serbiei între 1815 și 1842, apoi din nou, începând cu anul 1858. Alexandru Obrenovici (2/14 august 1876 – 11 iunie 1903) a fost conducător al Regatului Serbiei din 1889 până în 1903. A fost asasinat de gruparea teroristă panslavistă „Mâna Neagră”, care i-a reproșat o atitudine prooccidentală. Atentatul la viața sa a fost organizat de un grup de tineri ofițeri coordonați de Dragutin Dimitrijević. Deoarece ofițerii implicați în atentat făceau parte din Regimentul 6 Infanterie, care purta numele „Regimentul Regele Carol al României”, Carol I al României a telegrafiat la Belgrad anunțând că

renunță la patronajul onomastic asupra regimentului respectiv. În anul 1909, celălalt Alexandru, cel din dinastia Karadordjevici, devine prinț moștenitor în locul fratelui său mai mare, care este obligat să renunțe la succesiune după ce, în urma unui acces de furie, lovește mortal pe unul dintre servitori. După moartea tatălui său, Alexandru este încoronat rege al Regatului sârbo-croato-sloven la data de 16 august 1921.

La Belgrad, pe data de 8 iunie 1922, Alexandru se căsătorește cu Prințesa Maria de România, fiica Regelui Ferdinand al României și a Reginei Maria (supranumită „Soacra Balcanilor”, ea reușind să-și mărite și o altă fiică, pe Elisabeta, cu un viitor Rege al Greciei). Împreună, Alexandru și Maria au avut trei băieți: Prințul Petru (1923-1970), Prințul Tomislav (1928-2000) și Prințul Andrei (1929-1990).

La 6 ianuarie 1929, Alexandru schimbă denumirea țării în Regatul Iugoslaviei, accelerând procesul de unificare al acestui „imposibil” conglomerat etnic (sârbi, croați, sloveni, muntenegreni, vlahi sud-dunăreni, maghiari, bosniaci, albanezi kosovari și macedoneni bulgarofoni) și confesional (ortodocși, catolici și musulmani). Acțiunile sale n-au fost deloc pe placul mișcărilor separatiste din regiune, care vedeau în Alexandru exponentul principal al tendinței de hegemonie sârbească.

Pe data de 9 octombrie 1934, Alexandru este asasinat de un revoluționar bulgar în timp ce se afla într-o vizită de stat în Franța, în portul Marsilia. Teroristul acționase în numele unei organizații macedonene și a fost la rândul său ucis imediat după comiterea crimei.

Camerele de filmat nu au surprins exact momentul în care Regele Alexandru I a fost împușcat, ci doar momentele imediat dinainte și de după – inclusiv imagini cu Regele zăcând pe bancheta din spate a mașinii. Alexandru a murit în mașină, dar decesul a fost pronunțat mai târziu, după ce corpul Regelui a fost transportat de urgență la sediul prefecturii din oraș.

Soția sa româncă, Maria („Mărioara” pentru români, „Marija” pentru sârbi) a scăpat cu viață fiindcă plecase deja spre Paris, pentru a-și trata o suferință fizică. Până atunci, destinul ei păruse extrem de favorabil influențat de astre, chiar dacă inclusiv episodul nașterii sale fusese unul extrem de controversat, aproape să provoace o teribilă criză dinastică. După ce trecuse prin chinurile unor nașteri fără anestezie și adusese pe lume doi copii unul după altul, cu Elisabeta rămânând însărcinată la nici trei luni după ce-l născuse pe Carol (... și ambii botezați după unchiul lui Ferdinand), mama sa (tot Maria, dar alintată „Missy” – soția Principelui Moștenitor Ferdinand), se pare că, finalmente, cedează primei ispite masculine care o face să se simtă cu adevărat o femeie iubită. Ocazia s-a ivit în 1896, când Maria și Ferdinand au fost invitați la Moscova pentru a participa la încoronarea verilor ei Nicolae al II-lea și Alexandra. Aici tânăra principesă are un succes răsunător. Și, din acest moment, destinul ei începe să se schimbe. „A cucerit pe dată o întreagă trupă de admiratori înfocați, cei mai mulți dintre ei ofițeri scilipitori, eleganți, sentimentali, îndrăzneți, plini de ardoare rusească împletită cu acea melancolie aproape insuportabilă atât de caracteristică slavilor, o melancolie ce-ți frânge coardele inimii și-ți tulbură